

Sjouke Bakker uit Emmen wint derde prijs op festival in Groningen

Liedjes van Lars Hoogendoorn goed voor de Nuver-Prijs

■ GRONINGEN – De jury van het Noord Nederlands Liedjes Festival had een moeilijke taak. Aldus voorzitter Henk Spoeltman, na het beoordelen van zestien kandidaten. Een jury-cliché? Ik gelóóf wel, dat het lastig was. Niet zozeer om uit zeven finalisten de beste aan te wijzen: de ingetogen qua tekst en zang optredende Lars Hoogendoorn uit Groningen, cabaretier aan de piano. Wel om na de voorronde het (met alle respect voor het pogen) kaf van het nog rijpende koren te scheiden. Minder dan de helft kreeg na één liedje de kans om in twee finale-nummers meer kanten van zijn of haar kunnen te tonen. Of om het gewoon beter (minder zenuwachtig voor al) te doen dan de avond tevoren.

Door **Johan Poppen**

Met de nadruk op het liedje. Het was immers geen Songfestival. Dat bleek ook uit het toekennen van prijs twee en drie aan resp. Bernard Wubbels (Groningen) en Sjouke Bakker (Em-

men). Eerstgenoemde blijft dankzij zijn woordspel over niet alledaagse thema's (plant en dier) opvallen. Hij deed recentelijk nog mee aan een voorronde van het Groninger Solistenfestival. De ander (genre Boudewijn de Groot) maakte vooral indruk door zijn liedje over eenzaamheid.

De publieksprijs (de Nuver-ukelele) ging naar Tineke Rouw uit Groningen. Duidelijk te danken aan haar mooie (Grunneger) zang: nu *zonder drum*, met meer pit. Qua 'aanwezigheid' op de Bühne in het swingende genre gegroeid dank zij twee (mee-zingende) begeleiders op gitaar. Voor de organiserende stichting Nuver een reden om voor dit stimuleren achter de schermen een particulier aanmoedigingsblijk te overhandigen aan een van hen: Frits Eitens (ooit winnaar van het eerste Songfestival van Groningen in 1986).

Variatie

Qua variatie viel er niet te klagen. Al was in de voorronde af en toe sprake van voorspelbare tekst en muziek, van vals zingen zelfs, gebrek

aan contact met de zaal of - in geval van een duo - met elkaar. Opnieuw leidden gebezigde requisieten de aandacht soms af.

Finalist Hans van der Lijke uit Veelerveen (met pianist Alex Staal uit Veendam een nieuw duo met Nederlands en Gronings repertoire vormend) stak een roos aan een lange steel eerst als versiering aan het hoofd en daarna als vlag in de hoogte. In plaats van dit speelattribuut een wesenlijke functie te geven, passend bij het lied 'Als jij van mij gaat'. Ik zou me bij dat 'jij' bijvoorbeeld een strelend gebaar kunnen voorstellen. Zo zal de jury meer nuttige op- en aanmerkingen hebben verwerkt in de schriftelijke rapporten, die na afloop vooral voor de niet-geplaatsten te geef lagen.

Raad

De winnaar van 1989 (cabaretier Marcel Boon uit Haren) was presentator. Ook een vak, dat geleerd moet worden, als je van zo iemand meer verwacht dan clichés als 'Reusachtig' en „Hij heeft er reuze veel zin in”. Nu ja, het past blijk-

baar bij die groot-café-ambiance: „We zien wel hoe het loopt en wat er komt”.

Zeker wel wat goeds, dat dient gezegd van deze zesde NNLF-versie. Mede dank zij de kleinkunst-lessen, die de laatste jaren door beroepsdocenten verstrekt worden. Zelfs enige goede raad na de voorronde bleek een avond later al merkbaar effect te sorteren. „Ik hoop, dat ik de aanmoedigingsprijs krijg”, zei Sybren de Jong vol gesterkt zelfvertrouwen na zijn zodoende betere finale-optreden heel eerlijk tegen mij. Laat die prijs nu meer een grapje van Nuver zijn geweest...

Wellicht kan deze regel dan voor hem een steuntje in de rug zijn. Om niet alleen overeind te blijven in het kleinkunst-vak, maar om er op den duur misschien boven uit te kunnen steken. Zoals die roos van Van der Lijke. Trouwens in het bezit van een 'donkerbruine' stem, die er zijn mag. Net als het hoge geluid (à la Gerard Joling) van Kaspar Bosma. Maar voor hem is het volgende Songfestival geschikter.